

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **D+P REKONT s. r. o.**, se sídlem Areál bývalých kasáren, č. p. 674, Strašice, IČ 61774456, zastoupen JUDr. Radkou Konečnou, advokátkou, se sídlem Lazarská 1718/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2012, č. j. 62/520/12, 5842/ENV/12,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 2. 2012, č. j. 62/520/12, 5842/ENV/12, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 24 868 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně JUDr. Radky Konečné, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 2. 2012, č. j. 62/520/12, 5842/ENV/12, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň (dále jen „inspekce“), ze dne 14. 12. 2011, č. j. ČIŽP/43/000/SR01/1112616.005/10/ZLZ. Inspekce uložila tímto rozhodnutím žalobci pokutu ve výši 30 000 Kč za porušení ustanovení § 31 odst. 5 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, kterého se dopustil tím, že v období kalendářního roku 2011 do

dne 25. 8. 2011 v prostorách firmy D+P REKONT s. r. o., EcoElectroRecycling, Areál bývalých kasáren Strašice, při znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladicích zařízení při úpravě v I. stupni na zařízení pro recyklaci chladicích zařízení Strašice nebyl olej z chladicího okruhu řádně odkapáván a vyřazené kompresory obsahovaly zbytkové množství oleje. Tím, že nedošlo k řádnému odsátí a odkapání oleje z kompresorů, nebyl dodržen závazný postup znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladicích zařízení při úpravě v I. stupni uvedeném v příloze č. 5 vyhlášky č. 279/2009 Sb., o předcházení emisím regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů. Inspekce vycházela zejména z kontroly ze dne 25. 8. 2011, kterou provedla u žalobce na základě žádosti žalovaného v souvislosti s oznámením o podezření na nedovolený vývoz odpadu do Pákistánu. Oznámení učinil německý správní orgán na základě kontroly uvedených odpadních kompresorů v Hamburku, přičemž je posoudil jako nebezpečný odpad, který byl nesprávně zařazen do zeleného seznamu.

Žalovaný při přezkumu odvolacích námitek dospěl k závěru, že § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší a vyhláška č. 279/2009 Sb. stanoví kategorickou povinnost odsátí regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů a olejů z chladicího okruhu a dále navazující povinnost nakládání s takto upravenými chladicími zařízeními či jejich částmi a s oddělenými regulovanými látkami tak, aby bylo vyloučeno riziko uvolnění těchto látek do ovzduší. Žalovaný vycházel z dílčího protokolu inspekce ze dne 25. 8. 2011, č. j. ČIŽP/43/000/1112616.001/11/ZLZ, v němž inspekce popsala kontrolu a postup zpracování vyřazených chladicích zařízení v provozovně účastníka řízení. Při kontrole inspekce zjistila, že ze čtyř namátkově vybraných kompresorů, které byly součástí zpracovaných zařízení, i nadále vytékal při jejich položení na stůl zbytkový olej, ve kterém mohla být nepochybně obsažena i zbytková množství sledovaných chladiv; ke stejnému výsledku dospěla i kontrola vyřazených kompresorů uložených ve skladovací hale provozovny žalobce. Žalovaný se neztotožnil s námitkou ohledně neodborně provedené kontroly ze strany inspekce, protože uvedená zjištění sama o sobě dostatečně prokazovala, že žalobce nedodržel závazný postup zpracování chladicích zařízení podle vyhlášky č. 279/2009 Sb.

Zadržení zásilky ve Spolkové republice Německo (dále jen „Německo“) a její vrácení zpátky do České republiky bylo pouze prvotním důvodem, pro který inspekce přistoupila k posuzované kontrole žalobce. Samotný vývoz kompresorového šrotu do země mimo ES nemusí představovat nedovolené jednání, pokud je realizován v souladu s platnými pravidly. Nicméně, v tomto případě bylo porušení těchto pravidel kontrolou na území Německa zaznamenáno (Umweltbundesamt, Section III 1.5, Postfach 14 06, 06813 Dessa-Rosslau). Podle sdělení uvedeného správního orgánu byla zásilka doprovázena dokladem podle přílohy VII nařízení ES č. 1013/2006, v němž byly zasílané odpadní kompresory označeny kódem B1010 podle přílohy III tohoto nařízení a kódem 17 04 07 směsné kovy podle vyhlášky č. 381/2001 Sb. Zmíněný správní orgán dospěl na základě provedené kontroly k závěru, že vyvážené odpadní kompresory byly z důvodu nadlimitního výskytu dichlorethanu, 1,2-dichlormethanu, dichlorfluorethanu (freon 141) a dichlordifluormethanu (freon 12) nebezpečným odpadem, a proto jejich označení – odpad zařazený do zeleného seznamu – bylo nesprávné. Vývoz nebezpečného odpadu do třetích zemí je totiž dle čl. 36 ve spojení s přílohou V nařízení ES č. 1013/2006 zakázán. Žalovaný ale uvádí, že uvedené zjištění nebylo předmětem správního řízení; jednalo se o prvotní

podnět, na jehož základě inspekce přistoupila ke kontrole, při které dospěla k vlastním závěrům o porušení příslušného právního předpisu.

Žalovaný k ostatním námitkám uvedl, že nezpochybňuje tvrzení žalobce o modernosti jeho recyklačního zařízení; to však nijak nevyvrací zjištění inspekce. Stejně tak žalovaný nevyvrací, že k zaslání kompresorového odpadu došlo na základě řádně doloženého smluvního vztahu a že žalobce tuto zásilku opatřil příslušnými doklady. Žalovaný rovněž nerozporuje postup, jakým žalobce zajistil návrat předmětné zásilky. Žalovaný ale považuje za nepodstatný argument žalobce, že po návratu zásilky nechal dne 3. 10. 2011 provést měření hladiny CFC plynů oprávněnou osobou s negativním výsledkem, protože otevření kontejneru mohlo vést k úniku a odvětrání všech těkavých látek, a tedy ovlivnění výsledku provedeného měření. Žalobcem provedené výsledky proto nemají vliv na správnost a směrodatnost výsledků měření zjištěných německým správním orgánem a vůbec nezpochybňují zjištění inspekce učiněné dne 25. 8. 2011. Kontrolní závěr inspekce totiž vyplynul ze samotného vizuálního posouzení vyřazených a skladovaných kompresorů, které nepocházely ze zásilky zadržené v Německu, nikoli z výsledků měření hladiny CFC plynů v nich obsažených. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že mu nebyly známy výsledky kontroly provedené v Německu, protože ve správním spise inspekce byla obsažena kopie protokolu Inspektions – Bericht Nr. 213662 ze dne 15. 8. 2011 o výsledcích zmíněného měření, se kterou se mohl žalobce při nahlížení seznámit.

Závěrem se žalovaný zabýval přiměřeností sankce podle kritérií stanovených v § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší. Shledal, že inspekce se vypořádala s dobou trvání vytýkaného protiprávního jednání (období kalendářního roku 2011 do dne provedení kontroly dne 25. 8. 2011), a žalovaný tuto dobu hodnotil jako poměrně dlouhou. Dále se pak ztotožnil se závěry ohledně závažnosti deliktu, když inspekce konstatovala, že chlorfluoruhlodíky jsou zodpovědné za poškozování ozonové vrstvy Země, přičemž důležitost stratosférického ozónu spočívá v jeho schopnosti pohlcovat sluneční ultrafialové záření typ UV-B. Zvýšená expozice UV-B záření totiž obnáší rizika pro lidské zdraví. Inspekce sice neprokázala žádnou přímo vzniklou škodu či následek protiprávního stavu, protože nemohla objektivně změřit míru případného dopadu uniklých regulovaných látek na stav stratosférického ozónu, ale žalobcem zapříčiněný protiprávní stav jistý ohrožující potenciál vykazoval (kritérium hrozící škody). Žalovaný proto shledal výši pokuty uloženou inspekcí na úrovni 1,5% horní zákonné sazby jako přiměřenou. Pokuta zároveň nevybočovala z obdobné správní praxe a jevila se i jako přiměřená ohledně citelnosti dopadů do majetkové sféry žalobce. Žalovaný také konstatoval, že inspekce dodržela dle § 41 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší prekluzivní lhůty pro zahájení řízení.

Žalobou podanou dne 16. 3. 2012 u zdejšího soudu napadl žalobce rozhodnutí žalovaného a domáhal se jeho zrušení. Uvedenou žalobu doplnil žalobce podáním ze dne 19. 6. 2012 doručeným zdejšímu soudu dne 21. 6. 2012.

Dne 22. 10. 2014 proběhlo před Městským soudem jednání.

Městský soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3 A 29/2012-110, žalobu zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce dne 5. 1. 2015 kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu a domáhal se zrušení uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 2/2015-38, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3A 29/2012-110, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň zavázal městský soud svým právním názorem pro další řízení. Nejvyšší správní soud pochybení spatřoval v tom, že 1) městský soud nesprávně vyhodnotil doplnění žaloby ze dne 19. 6. 2012. Nejvyšší správní soud totiž shledal podání ze dne 19. 6. 2012 jako doplnění žalobních bodů, které byly formulovány v hrubých obrysech již v žalobě podané dne 16. 3. 2012. Podle jeho názoru není vyloučeno, aby žalobce uvedl v žalobě žalobní body pouze v hrubých obrysech a vyčerpávající argumentaci si ponechal až na jednání před soudem, kde žalobní body podrobně rozvede a uvede konkrétní důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nadto se neztotožnil s tvrzením městského soudu, že argumentace žalobce ve vztahu k zásilce v Německu zadrženého kompresorového šrotu do Pákistánu se míjí s předmětem rozhodnutí žalovaného, protože kontrolní závěry byly podpořeny i zjištěními německých orgánů. 2) Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že městský soud se opomněl vypořádat s důkazním návrhem žalobce, pročez je jeho rozhodnutí ve smyslu konstantní judikatury nejvyšších soudů nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl zpracování posudků kvalifikovaným soudním znalcem či znaleckým ústavem, kteří by se vyjádřili k závěrům žalovaného rozhodnutí, čímž se městský soud podle názoru Nejvyššího správního nezabýval. Nejvyšší správní soud k tomu konstatoval, že ačkoli soudy nejsou povinny provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, jsou povinny vždy náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedly. 3) Závěrem Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud nesprávně doručoval písemnosti do datové schránky advokátní kanceláře, přestože měl správně doručovat přímo zástupkyni žalobce. Nejvyšší správní soud u tohoto pochybení dospěl ale k závěru, že vada spočívající v doručování do nesprávné datové schránky neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, a to vzhledem ke skutečnosti, že se písemnost prokazatelně dostala do rukou zástupkyně, která se s písemností seznámila.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 16. 3. 2012 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného, protože tímto rozhodnutím byl porušen zákon o ochraně ovzduší. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, neměl oporu ve spisech a procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, protože správní orgán nebyl za této situace oprávněn uložit žalobci pokutu za porušení právní povinnosti. Žalobce proto navrhoval, aby správní orgán pokutu zrušil a rozhodl tak, že k porušení zákona o ochraně ovzduší a souvisejících předpisů nedošlo.

Žalobce v žalobě poukazuje na smlouvu se zpracovatelem EURO METAL TRADING ze dne 1. 7. 2010 a potvrzení Ministerstva průmyslu a obchodu Pákistánské republiky ze dne 16. 7. 2010, ze kterého vyplývá, že uvedená společnost je certifikovaným a oprávněným subjektem schopným zpracovat ve vlastním zařízení předmětný odpad. Dále uvádí protokol ze dne 3. 10. 2011, jenž byl vyhotoven po příjezdu a otevření vráceného kontejneru. Měření, které prováděl J. P., nebyly zjištěny žádné závadné látky.

Z oznámení Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 10. 2011 vyplývá oznámení termínu, kdy bude dopraven kontejner č. GLDU506 102 - 2 do Strašic v České republice. Žalobce dokládá fakturu ze dne 27. 7. 2011, č. 118260019, jako doklad o tom, že odběratelem bylo fakturováno za dodání kompresorů; pokud by se jednalo o nebezpečný odpad, fakturace by probíhala ze strany odběratele a nikoli dodavatele. K tomu dodává i dílčí protokol ze dne 13. 10. 2011 o kontrolním zjištění, v němž je na straně 2 popsána fyzická kontrola – inspekce namátkově vyzkoušela 3 kusy kompresorů, přičemž vizuální a mechanickou kontrolou nezjistila úniky odpadních olejů z předmětných kompresorů.

Žalobce k závěrům inspekce uvádí, že vlastní a provozuje nejmodernější zařízení svého druhu na recyklaci elektroodpadu v České republice zakoupené v Německu a splňuje veškeré parametry pro zpracování a nakládání s elektroodpady podle platné legislativy.

Žalobce též namítá, že kontrola ze strany inspekce proběhla zcela neodborným způsobem, a právě z výše uvedených důvodů žalobce odmítnul i související protokol.

Žalobce dále uvádí, že na žádost inspekce doložil veškeré dokumenty a povolení vztahující se k provozování zařízení a dále k předmětné zásilce. Rovněž detailně popisuje postup vybavení a následného vrácení zásilky. Samotná kontrola proběhla tak, že kontejner byl do areálu žalobce dopraven dne 3. 10. 2011 a zde byl komisionálně otevřen, oprávněnou osobou byla změřena hladina CFC plynů (bez pozitivního výsledku) a celý náklad byl umístěn do zabezpečené haly z důvodu kontroly inspekce; žalobce o tomto postupu sepsal protokol. Kontejner bylo nutné otevřít proto, že přepravní společnost má lodní kontejner pevně uchycen na vozidle, ze kterého jej lze sejmut pouze za pomoci jeřábu, který žalobce nevlastní, a žalobce nemohl zadržet řidiče nákladního auta. Žalobce pak dne 13. 10. 2011 umožnil inspekci provést kontrolu, na jejímž základě inspekce sepsala protokol, v němž je uvedeno, že nezjistila žádné skutečnosti, které by vedly k závěru, že se jednalo o nebezpečný odpad. K tomu žalobce doplňuje seznam listin, které správnímu orgánu předložil.

Žalobce uvedené shrnuje vyjádřením, že splnil všechny technické a právní požadavky Ministerstva životního prostředí na navrácení kontejneru. Požadavky, které nebylo technicky a právně možné splnit, byly naplněny adekvátním zadokumentovaným úkonem a předány inspekci. Inspekce v protokolu o zahájení řízení uvádí, že zjistila, že nebyl dodržen závazný postup při znovuzískávání regulovaných látek. Žalobce ale uvedené prohlášení považuje za její domněnku, která je založena na nesprávném posouzení technologického postupu a neznalosti technické stránky provozu, nikoli na závěrech pramenících ze seriózního měření. Takové měření naopak předložil žalobce a prokázal, že tvrzení inspekce je nesprávné.

Žalobce navrhuje, aby byly zpracovány znalecké posudky kvalifikovaným soudním znalcem, resp. znaleckým ústavem, k závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí.

Závěrem žalobce namítá, že inspekce pochybila v hodnocení důkazů, pokud je vyhodnotila tak, že přistoupila k uložení sankce. Jednání, za které byl žalobce trestán, bylo prokazováno pouze zpětně z listinných důkazů, nikoli na základě existujícího

protiprávního stavu. Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 3. 5. 2012, č. j. 301/520/1235363/ENV/12, sděluje, že i nadále trvá na právních i věcných závěrech obsažených ve výroku i odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobní námitky se přitom z velké části shodovaly s odvolacími námitkami, s nimiž se žalovaný podle svého názoru již dostatečně vypořádal.

Žalovaný uvádí, že § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší ve spojení s prováděcí vyhláškou č. 279/2009 Sb., přílohou č. 5, upravuje závazný postup znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladících zařízení. Právní úprava stanoví kategorickou povinnost odsátí regulovaných a fluorovaných skleníkových plynů a olejů z chladícího okruhu a navazující povinnost nakládání s takto upravenými chladícími zařízeními či jejich částmi a s oddělenými regulovanými látkami takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko uvolnění těchto regulovaných látek do ovzduší. Žalovaný se tak v rámci odvolacího řízení zabýval především otázkou, zda žalobce této povinnosti při provozu svého zařízení dostál.

Žalovaný opětovně rekapituloval skutkový stav a poukázal na skutečnost, že vybrané kompresory obsahovaly zbytkové množství oleje, ve kterém mohla být obsažena i zbytková množství sledovaných chladiv. Žalovaný shledal tyto závěry inspekce za náležitě zjištěné a doložené, přičemž z nich jednoznačně vyplývalo, v čem konkrétně bylo spatřováno vytýkané porušení zákonné povinnosti. Neztotožňuje se proto s námitkou žalobce o neodborně provedené kontrole ze strany příslušného pracovníka inspekce; naopak uvedená zjištění stačí pro přijetí závěru, že se žalobce vytýkaného protiprávního jednání dopustil.

Žalobcem citovaný text, jenž údajně existenci vytýkaného jednání vyvrací, pochází z dílčího protokolu inspekce ze dne 13. 10. 2011, který byl vyhotoven v rámci jiné kontroly zaměřené na plnění povinností na úseku nakládání s odpady. Ačkoli tento protokol dokládá, že během pozdější kontroly nebylo zjištěno porušení vytýkané zákonné povinnosti, protokol nevylučuje existenci dříve zjištěného protiprávního jednání, které zaznamenávají protokoly ze dne 25. 8. 2011 a ze dne 12. 9. 2011.

Žalovaný závěrem opakuje ve vyjádření část odůvodnění svého rozhodnutí týkající se zadržení zásilky v Německu a modernosti zařízení žalobce. Jelikož se žalovaný domnívá, že napadené rozhodnutí neodporuje procesněprávním či hmotněprávním předpisům, navrhuje zdejšímu soudu, aby žalobu zamítl.

Žalobce podáním doručeným zdejšímu soudu dne 21. 6. 2012 doplnil svoji žalobu. Rekapituluje skutkový stav a uvádí, že jediný podklad, z něhož správní orgány vyvodily, že žalobce nedodržel závazný postup při znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladících zařízení, byla kontrola provedená pracovníky inspekce v provozovně žalobce ve Strašicích dne 25. 8. 2011, z níž byl sepsán dílčí protokol o jejím průběhu. Žalobce dodává, že o významných skutečnostech týkajících se předmětu sporu (ze 4 náhodných kompresorů, ze kterých bylo již odsáto palivo, měl údajně vytékat olej; zbytkové množství oleje měly obsahovat i další vyřazené kompresory) se inspektoři přesvědčili toliko vizuálním pozorováním. Přitom žádné jiné zjištění, měření

nebo kvalifikovaný rozbor předmětných látek nebyl činen a nic jiného, co by mělo nebo mohlo nasvědčovat porušení právních předpisů žalobcem, v protokolu uvedeno není.

Žalobce se dále zaměřuje na výklad přílohy č. 5 bodu 2.2.2 vyhlášky č. 279/2009 Sb. Vyjmenované povinnosti shrnuje tak, že zpracovatel je při odsávání regulovaných látek z chladicího okruhu povinen použít stanovené metody a dbát na to, aby byl únik regulovaných látek do ovzduší minimální. Nikde ale není stanoveno, že by jednotlivé komponenty chladicího okruhu nesměly obsahovat žádný zbytkový olej. Naopak, závazný postup implicitně předpokládá, že určité množství zbytkového oleje se bude v chladicím okruhu nacházet, jelikož nelze očekávat, že by odsátím oleje v podtlakovém režimu byl odstraněn veškerý olej zcela beze zbytku.

Úplné odstranění by vyžadovalo ještě další postup, např. vymytí či chemickou úpravu, který ovšem závaznými pravidly vyžadován není. Žalobce přitom dodržuje odsátí technické kapaliny v podtlakovém režimu, což zaznamenává i protokol o kontrole ze dne 25. 8. 2011. Příloha č. 5 vyhlášky č. 279/2009 Sb. naopak nestanovuje, že by olej z chladicího okruhu měl být ještě odkapáván. Pokud tak žalobce činí, je to v rámci jeho iniciativy nad rámec závazného postupu, aby minimalizoval možnost případného úniku regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů do ovzduší.

Žalobce konstatuje, že se nemůže vyjádřit k množství či obsahu oleje, resp. regulovaných látek, který měl údajně v jeho provozovně ze zpracovaných zařízení vytékat, neboť žádné takové informace mimo subjektivní pozorování inspektora inspekce nebyly žalobci poskytnuty. Subjektivní dojem inspektora o tom, že kompresory obsahují zbytkový olej, který inspektor nabyl pouze na základě volného pozorování, zcela jednoznačně bez dalších skutečností neříká nic o tom, zda byl porušen stanovený závazný postup při znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladicích zařízení. Dílčí protokol přitom neobsahuje vůbec žádné informace, jaké množství zbytkového oleje mělo být zjištěno v odkapávaných kompresorech a v jaké koncentraci byly ve zbytkovém oleji přítomny regulované látky. Žalobce se domnívá, že pouze na základě takových kvantifikovaných údajů by bylo možné posoudit, zda při postupu žalobce mohlo dojít k porušení právních předpisů. Inspektoři si měli při kontrole tyto údaje opatřit měřením, odebráním vzorků nebo jiným prokazatelným způsobem, přičemž žalobce byl připraven jim zajistit potřebnou součinnost. Jediným skutkovým zjištěním je tak pouze fotodokumentace, kterou inspekce pořídila. Jelikož ale tato dokumentace zachycuje pouze kompresory na různých místech a v různých polohách, kontrolní zjištění, jak jsou zaznamenána v protokolu ze dne 25. 8. 2011, mají pouze hodnotu obecných tvrzení o subjektivním pozorování inspektorů.

Žalobce trvá na tom, že kontrola vykonaná dne 25. 8. 2011 pracovníky inspekce proběhla zcela neodborným způsobem. Závěry této kontroly nemohou sloužit jako podklad pro rozhodnutí o porušení příslušných právních ustanovení, protože se zakládají pouze na subjektivních dojmech kontrolorů, které jsou založeny toliko na vizuální kontrole, a o případném nedodržení závazného postupu při znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů nevypovídají vůbec nic. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, protože nevychází z žádných exaktních údajů a výchozí skutková tvrzení nejsou žádným způsobem zdokumentována. Pokud inspektoři neučinili další potřebné kroky ke zjištění a zdokumentování skutkového stavu, ač tak učinit mohli a

měli, nemůže to jít k tíži žalobce. Skutkový stav pro vydání rozhodnutí inspekce tak nebyl řádně zjištěn a porušení § 31 odst. 5 zákona o ovzduší nebylo v tomto řízení řádně prokázáno.

Žalobce se rovněž vyjadřuje k přítomnosti regulovaných látek v kontrolovaných kompresorech. Poukazuje na protokoly ze dne 25. 8. 2011 a 12. 9. 2011, v nichž je uvedeno, že ve zbytkovém oleji mohla být obsažena zbytková množství chladiv. Naproti tomu v rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 14. 12. 2011 si byla již inspekce přítomností regulovaných látek jista. Žalovaný pak tato vyjádření inspekce pouze poněkud zmírnil. Inspekce přitom neučinila ohledně přítomnosti regulovaných látek v oleji, který se měl ve zbytkovém množství nacházet v kontrolovaných kompresorech, žádná skutková zjištění, protože neprovedla žádná vlastní měření na přítomnost a koncentraci těchto látek v odsátém oleji nebo ve zpracovaných kompresorech. Nebezpečnost údajného porušení právních předpisů žalobcem pak postavila pouze na nepodložených dohadách o přítomnosti regulovaných látek v oleji, aniž by k tomu měla jakýkoli důkaz. Inspekce neprokázala žádnou škodu nebo jiný nepříznivý následek jednání žalobce pro životní prostředí a ani se o to nepokusila. Úvahy žalovaného o jistém ohrožujícím potenciálu jednání žalobce nelze hodnotit jinak než jako pouhou spekulaci, která nemá oporu ve spise a nemůže odůvodňovat uložení pokuty žalobci.

Ohledně provedené kontroly německých správních orgánů žalobce uvádí, že údajná kontrola, pokud vůbec proběhla, proběhla zcela nestandardním způsobem, protože žalobce nebyl řádně informován o jejím konání, průběhu ani o jejích výsledcích. Žalobci do dnešního dne nebyl předložen protokol o této kontrole; ve spise je sice zařazen německy psaný dokument, který by protokolu odpovídal, ale není k dispozici v češtině a podle obsahu ho vystavila soukromá společnost Eurofins Consumer Product Testing GmbH, kterou nelze považovat za německý správní orgán. Tuto listinu proto nelze použít jako důkaz ve správním nebo soudním řízení. Vzhledem k absenci českého překladu se pak žalobce nevyjadřuje k jejímu obsahu.

Jelikož okolnosti vrácení zásilky nejsou předmětem tohoto řízení, žalobce se k nim vyjadřuje pouze okrajově. Podotýká, že s údajnými výsledky kontroly „německých orgánů“ pracovala inspekce v prvostupňovém řízení jako s důkazem o žalobcově porušení právních předpisů. Skutečnost, že si inspekce vypomáhá tvrzeními, která v daném řízení nebyla předmětem dokazování a jež s předmětnou věcí vůbec nesouvisejí, svědčí podle názoru žalobce o důkazní nouzi na straně inspekce a žalovaného, kteří nemají o porušení § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší žádné relevantní důkazy. Kontrola obsahu kontejneru č. GLDU 506 102-2, údajně provedená německými orgány, nemá pro současné řízení vůbec žádnou relevanci, neboť tato věc je předmětem jiného správního řízení, v rámci kterého se žalobce ke všem okolnostem vrácení předmětné zásilky podrobně vyjádří. Inspekce vycházela z výsledků údajné kontroly německých orgánů i při úvaze o délce období, v rámci kterého mělo k porušení povinností žalobcem docházet. Inspekce toto období určila bez bližšího vysvětlení jako období kalendářního roku 2011 do dne 25. 8. 2011, kdy provedla kontrolu v provozovně žalobce. Žalobce považuje určení délky období za ničím nepodložené, zcela svévolné a neshledává, že by mělo oporu ve spisu. Žalovaný se s touto vadou nijak nevypořádal, když zhodnotil délku protiprávního stavu jako „poměrně dlouhou“.

V přípise ze dne 30. 7. 2014, č. j. 399/520/1430419/ENV/14, žalovaný uvádí, že z předloženého materiálu lze dovodit, že žalobce dlouhou dobu spolupracuje s partnery v zahraničí včetně Německa. Inspekce proto nepředpokládala, že by dokument vyhotovený v německém jazyce (Inspektion – Bericht Nr. 213662 od společnosti Eurofins) byl pro žalobce nesrozumitelný. Jelikož se lze důvodně domnívat, že je jeho obsah pro žalobce nepřiznivý, snaží se jej žalobce svým požadavkem na český překlad, který vznesl až v soudním řízení, zpochybnit. Navíc, dokument předložil dne 21. 10. 2011 samotný žalobce v německém originálu navzdory § 16 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Zmíněný podklad jednoznačně dokazuje, jak závažně žalobce jednal, když neuváženě kontejner č. GLDU 506 106 – 2 po jeho nuceném návratu ve své provozovně otevřel. Přestože za to žalobci pokuta nebyla uložena, jedná se o důležitou okolnost případu. Proto žalovaný předkládá soudu úředně ověřený překlad předmětného dokumentu.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud posoudil věc vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v predestřeném rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 2/2015-38 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Vycházel tedy z žalobních bodů formulovaných v žalobě podané dne 16. 3. 2012 ve smyslu doplněné argumentace v podání ze dne 16. 6. 2012, zabýval se i námitkou týkající se zadržené zásilky v Německu a vypořádal se s navrženým důkazem – znaleckým posudkem, který byl podle názoru Nejvyššího správního soudu opomenut.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal v rozhodnutí správních orgánů vady řízení, které spočívají v tom, že správní orgány vycházely ze skutkového stavu, jenž neměl oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]

Žaloba je důvodná.

Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

Dílčím protokolem o průběhu kontroly ze dne 25. 8. 2011, č. j. ČIŽP/43/000/1112616.001/11/ZLZ, zaznamenala inspekce kontrolu u žalobce v místě EcoElectroRecycling D+P Rekонт systém, Areál bývalých kasáren, Strašice. Inspekce konstatovala, že kontrolu provedla na základě žádosti Ministerstva životního prostředí, které obdrželo oznámení od německých orgánů, že v Hamburku byla zjištěna a zadržena zásilka 27,5 tun kompresorů určená k vývozu do Pákistánu, jejímž odesílatelem byl žalobce. Německý orgán na základě kontroly dospěl k závěru, že vyvážené kompresory jsou nebezpečným odpadem, a jejich zařazení do zeleného seznamu tak bylo nesprávné. Analytickými metodami totiž byla v zásilce zjištěna přítomnost regulovaných látek, jejichž vývoz do třetích zemí je zakázán dle čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1005/2009, o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu (dále jen

„ozonové nařízení“). Inspekce popsala certifikaci žalobce, prostorové uspořádání a podmínky činnosti žalobce a dále se zaměřila na kontrolu výrobní haly. Ve výrobní hale byla oddělena zařízení nezpracovaná a zpracovaná v I. stupni (tzv. korpusy). Inspekce popsala zjištěnou metodu likvidace zařízení a zaměřila se na ohledání odkapaných kompresorů, které byly umístěny v drátěné kleci. Na každém kompresoru byl vyvrtaný otvor, kterým bylo odsáto chladivo a olej. Při náhodném výběru 4 kompresorů ze všech ještě vytékal na odkapávacím stole zbytkový olej. Inspekce uvedla, že v tomto zbytkovém oleji mohla být obsažena zbytková množství regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů. Rovněž při kontrole skladu vyřazených kompresorů uložených ve skladovací hale bylo zjištěno, že i tyto obsahují zbytková množství oleje. Inspekce dále popsala zpracování ve II. stupni, uchovávání znovuzískaných látek a jejich zneškodnění společností SPOVO a. s.

Závěrečným protokolem o kontrolním zjištění ze dne 27. 8. 2010 (myšleno bylo patrně 27. 8. 2011, pozn. soudu), č. j. ČIŽP/43/000/1112616.002/11/ZLZ, inspekce zopakovala zjištění zapsaná v dílčím protokolu. Zároveň dodala, že tím, že nedošlo k řádnému odsátí a odkapání oleje z kompresorů, nebyl dodržen závazný postup znovuzískání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladicích zařízení při úpravě v I. stupni v příloze č. 5 vyhlášky č. 279/2009 Sb., a tedy byl porušen § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší.

Oznámením ze dne 15. 11. 2011, č. j. ČIŽP/43/000/SR01/1112616.001/11/ZLZ, zahájila inspekce správní řízení se žalobcem kvůli tomu, že žalobce během kalendářního roku 2011 v prostorách své společnosti v Areálu bývalých kasáren Strašice při znovuzískávání regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů z chladicích zařízení při úpravě I. stupně neodsál řádně olej z chladicího okruhu a vyřazené kompresory obsahovaly zbytková množství oleje. Tímto jednáním žalobce nedodržel závazný postup v příloze č. 5 vyhlášky č. 279/2009 Sb. a porušil § 31 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší.

Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2011, č. j. ČIŽP/43/000/SR01/1112616.005/10/ZLZ, inspekce rozhodla způsobem zmíněným na začátku tohoto rozsudku. V odůvodnění nad rámec již popsaného zejména uvedla, že zjištění inspekce, že při recyklaci nebyl řádně odstraněn zbytkový olej, který obsahoval zbytková množství chladiv, bylo podpořeno zjištěním německých orgánů. Při měření koncentrací škodlivin v prostředí kontejneru GLDU 506 106-2, který obsahoval kompresory z použitých lednic, byly dle protokolu ze dne 15. 8. 2011, Inspektions- Bericht Nr. 213662, zjištěny nadlimitní hodnoty látek dichlorethan, 1,2-dichlormethan, dichlorfluorethan (freon 141 nebo R 141), dichlordifluormethan (freon 12 nebo R12). Uvedené zjištění jen potvrdilo, že kompresory odstraněné z lednic v I. stupni recyklace ještě obsahovaly zbytková množství chladiv. Látky dichlorfluorethan a dichlordifluormethan jsou přitom regulovanými látkami uvedenými v ozonovém nařízení, které poškozují ozonovou vrstvu. Při určování výše pokuty inspekce zohlednila délku období, kdy k porušení povinnosti došlo (období kalendářního roku 2011 do dne kontroly 25. 8. 2011), což bylo potvrzeno i přítomností oleje s obsahem regulovaných látek v zásilce kompresorů zadržených německými orgány v Hamburku v srpnu 2011. Ohledně stupně ohrožení životního prostředí inspekce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6As 2/2007-95, podle něhož dojde k naplnění skutkové podstaty

deliktu ohrožujícího životní prostředí vždy, když nejsou dodržovány právní předpisy týkající se ochrany životního prostředí, neboť je tím vyvoláno nebezpečí poruchy. Inspekce uvedla, že zákonodárce se rozhodl sankcionovat pouze taková porušení právních předpisů, která sama o sobě představují určitou nebezpečnost a možnost ohrožení životního prostředí. Inspekce dále předestřela, že chlorfluoruhlovodíky jsou zodpovědné za poškozování ozonové vrstvy Země, která pohlcuje sluneční ultrafialové záření typu UV-B, jehož zvýšená expozice obnáší rizika pro lidské zdraví. Inspekce na druhou stranu ale přihlédla k tomu, že žalobce provozuje moderní recyklační linku k odstraňování vyřazených chladicích zařízení. Pokuta proto byla uložena při spodní hranici zákonného rozmezí.

Předmětem sporu je posouzení důvodnosti pokuty, kterou žalobci uložila inspekce dle § 40 odst. 9 písm. a) zákona o ochraně ovzduší pro porušení § 31 odst. 5 téhož zákona tím, že nerespektoval závazné postupy stanovené ve vyhlášce č. 279/2009 Sb.

Podle § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší „[p]ři výkonu činnosti podle odstavce 1 musí certifikovaná osoba dodržovat závazné postupy pro nakládání s regulovanými látkami nebo fluorovanými skleníkovými plyny anebo zařízeními obsahujícími tyto látky. Závazné postupy spočívající v kontrole těsnosti chladicích nebo klimatizačních zařízení anebo systémů požární ochrany, obsahujících fluorované skleníkové plyny, upravují přímo použitelné předpisy Evropské unie. Závazné postupy pro další činnosti uvedené v odstavci 1 stanoví prováděcí právní předpis“.

Podle § 40 odst. 9 písm. a) zákona o ochraně ovzduší „[p]okutu do 2 000 000 Kč uloží inspekce osobě, která poruší alespoň jednu z povinností uvedených v § 25 až 28, § 29 odst. 1 a 4, § 31 odst. 1 a 5 nebo § 32 odst. 1.“

Podle bodu 1 přílohy č. 5 k vyhlášce č. 279/2009 Sb. „[r]ecyklací chladicích zařízení se rozumí všechna opatření na evidenci, uskladnění a úpravu chladicích zařízení s obsahem regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů, přičemž cílem těchto opatření je především zachycení regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů a jejich předání ke zneškodnění, jakož i získání hodnotných druhotných surovin ekologickým způsobem za účelem dalšího využití“.

Podle bodu 2.2.2 písm. a) přílohy č. 5 k vyhlášce č. 279/2009 Sb., který se nazývá Zvláštní požadavky na úpravu chladicích zařízení s obsahem regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů, „[ú]prava zahrnuje tyto základní činnosti odsátí regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů a olejů z chladicího okruhu (stupeň I)“.

Úprava dle bodu 2.2.1 ve stupni I je rozvedena jednotlivými povinnostmi, konkrétně v 2. odstavci: 2. *Regulované látky a fluorované skleníkové plyny odsávat společně s olejem chladicího okruhu s minimálním únikem regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů do ovzduší.*

Žalobce se v první části své žaloby brání proti závěrům provedené kontroly a rozporuje jednotlivá zjištění, na jejichž základě byl uznán vinným z porušení § 31 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Žalobce konkrétně namítá, 1) že inspekce vycházela toliko z dílčího protokolu o průběhu kontroly, v němž konstatovala, že ze 4 náhodně vybraných kompresorů, které měly být již odsáty, vytékal olej a inspekce neprovedla žádný

kvalifikovaný rozbor či další měření. 2) Zároveň uvádí, že nikde není řečeno, že by jednotlivé komponenty chladicího okruhu nemohly obsahovat žádný zbytkový olej, a domnívá se, že závazný postup implicitně předpokládá určité množství zbytkového oleje. Úplné odstranění by tak bylo možné jen za využití dalších metod, jejichž použití by ale bylo nad rámec závazných postupů. 3) Žalobce rovněž napadá subjektivní hodnocení inspektorů inspekce, které přijali na základě volného pozorování, o tom, že kompresory obsahovaly zbytkový olej. Inspektoři měli například provést měření či odebrat vzorky; fotodokumentaci žalobce považuje za neprůkaznou. Jelikož tak neučinili, jejich závěr nic neříkal o tom, zda byl porušen stanovený závazný postup. 4) Z uvedených důvodů považuje žalobce předmětnou kontrolu za provedenou neodborným způsobem a rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná.

Soud ve vztahu k prvním dvěma argumentům žalobce neshledal důvod, aby se odchýlil od základu svého názoru prezentovaného již ve zrušeném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3A 29/2012-110, v němž uvedl, že „[...] z § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší a z přílohy č. 5 vyhlášky č. 279/2009 Sb. jednoznačně plyne bezvýhradná povinnost při úpravě chladicích zařízení s obsahem regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů odsát regulované látky a fluorované skleníkové plyny a oleje z chladicího okruhu. Z kontrolního protokolu je jednoznačně patrné, že při kontrole již zpracovaných kompresorů bylo zjištěno, že tyto kompresory obsahují zbytkové množství oleje, který při položení čtyř náhodně vybraných kompresorů na odkapávací stůl z těchto kompresorů vytékal. Citované právní předpisy však nepočítají s tím, že by po zpracování chladicích zařízení měl v kompresorech olej zůstat (např. tím, že by stanovily nějaké nejvyšší přípustné množství zbytkového oleje). Ostatně požadavek, že by v kompresorech neměl zůstat žádný olej, plyne i z cílů Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009, o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu (zejména srov. bod 20 preambule)“. Vedle tohoto závěru je možné poukázat i na cíl recyklace v bodě 1 přílohy č. 5 k vyhlášce č. 279/2009 Sb., podle něhož je smyslem stanovených závazných postupů zachytit škodlivé látky a zneškodnit je. Pokud žalobcovy technologie nebo postup v konkrétním případě nebyly dostatečné, bylo jeho povinností zajistit, např. zopakováním procedur, odkapáním či jinými vhodnými kroky, aby odsátí úplné bylo. Na okraj soud uvádí, že objektivní možnost zajistit řádné odsátí dokládají i pozdější kontroly (viz protokol inspekce ze dne 13. 10. 2011, na který odkazuje žalovaný ve vyjádření ze dne 3. 5. 2012), během nichž porušení zákonné povinnosti již shledáno nebylo. Rozhodující pro porušení § 31 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší proto bylo, že v kontrolovaných kompresorech byl i po jejich zpracování obsažen zbytkový olej.

Ohledně subjektivního vnímání kontrolorů inspekce zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), v němž se tento soud zabýval věrohodností skutkových zjištění policistů, která vyplývala z prosté kontroly bez jakékoli verifikace měření. Nejvyšší správní soud v uvedeném případě dospěl k závěru, že pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod

pochybovat o jejich nestrannosti. Městský soud shledává, že tyto závěry dopadají i na nyní posuzovaný případ.

Soud se přiklání k žalobci v závěru, že existují skutkové podstaty správních deliktů, jejichž naplnění vyžaduje, aby správní orgán např. zajistil a analyzoval vzorky, provedl měření, skutkový stav zaznamenal vhodnými prostředky či předložil znalecké rozbor, které objasňují zjištěné skutečnosti. Na druhou stranu ale existují ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu i skutkové podstaty správních deliktů, jejichž naplnění lze prokázat prostým kontrolním zjištěním, které učiní úřední osoby toliko svými smysly. Pokud zdejší soud dospěl k závěru, že podle závazného postupu měly být regulované látky a fluorované skleníkové plyny zcela odsáty společně s olejem, ale v kompresorech zbytkový olej při kontrole nalezen byl, stačilo toto prosté zjištění k tomu, aby mohlo být konstatováno protiprávní jednání. Soud se přitom přiklání i ke konstantní judikatuře, podle níž policisty, resp. úřední osoby, lze považovat zpravidla za nestranné svědky, a proto není třeba o věrohodnosti jejich svědectví (zde: kontrolního zjištění) *a priori* pochybovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63; či ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114).

Soud proto považuje provedenou kontrolu ve vztahu ke zjištěním, zda zbytkové oleje byly odsáty za dostatečné. V této části námitek se proto nelze ztotožnit se žalobcem, že by kontrola byla provedena neodborným způsobem a skutkové závěry správních orgánů nebyly ve vztahu ke konstatovanému protiprávnímu jednání (nedodržení závazných postupů) dostatečné.

Žalobce dále namítá, že aniž by inspekce provedla jakákoli měření na přítomnost regulovaných látek v kontrolovaných kompresorech, vyslovila několik domněnek, které pak měly zčásti odůvodnit uložení pokuty. Žalobce poukazuje na to, že v různých fázích řízení se měnila jistota závěrů ohledně přítomnosti zbytkového množství chladiv. Zároveň namítá, že i nebezpečnost jeho údajného protiprávního jednání inspekce vystavěla na těchto závěrech. Žalobce proto dospívá k závěru, že závažnost údajného protiprávního jednání či jeho následky nebyly zjištěny ani prokázány.

Podle § 3 správního řádu „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“.

Městský soud ze správního spisu zjistil, že v dílčím protokolu o průběhu kontroly ze dne 25. 8. 2011 inspekce uvedla, že z kontrolovaných kompresorů vytékal olej, v němž mohla být obsažena zbytková množství chladiv, přičemž stejný závěr přijala inspekce i v závěrečném protokolu ze dne 27. 8. 2011. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 11. 2011 inspekce vymezila předmět řízení toliko popisem skutku, který spočíval v tom, že žalobce v rozporu se závazným postupem neodsál řádně olej z chladicího okruhu a vyřazené kompresory obsahovaly zbytková množství oleje; v odůvodnění oznámení inspekce znovu uvedla, že v oleji mohla přetrvávat zbytková množství chladiv. V rozhodnutí ze dne 14. 12. 2011, č. j. ČIŽP/43/OOO/SR01/1112616.005/10/ZLZ, pak inspekce již konstatovala, že z kontrolovaných kompresorů vytékal zbytkový olej, v němž byla obsažena zbytková množství chladiv. Inspekce dále poukázala na to, že její zjištění, že z kompresorů nebyl řádně odstraněn olej, který obsahoval zbytkové množství chladiv,

bylo podpořeno i zjištěním německých orgánů. V tom smyslu odkázala na protokol Inspektions- Bericht Nr. 213662. ze dne 15. 8. 2011, který obsahoval měření o nadlimitní koncentraci škodlivých látek. Při stanovení výše pokuty pak vycházela jednak z délky protiprávního jednání, jednak z nebezpečnosti uniklých látek pro ozonovou vrstvu Země, která chrání před škodlivými účinky ultrafialového záření typu UV-B na zdraví. Žalovaný pak v rozhodnutí ze dne 29. 2. 2012, č. j. 62/520/12, 5842/ENV/12, rekapituloval skutkový stav tak, že ve vytékajícím oleji z kontrolovaných kompresorů mohla být nepochybně obsažena zbytková množství sledovaných chladiv, přičemž tyto závěry považoval za řádně doložené. Žalovaný se dále vyjádřil k poznatkům zjištěným během kontroly zásilky kompresorového šrotu v Německu. Uvedl, že tyto skutečnosti pouze sloužily jako prvotní podnět, na jehož základě inspekce přistoupila ke kontrole, při které dospěla k vlastním závěrům. Závěrem se žalovaný zabýval kritérii, na základě níž inspekce uložila sankci. Ztotožnil se přitom jak s dobou trvání protiprávního jednání, tak s odůvodněním závažnosti jednání s ohledem na dopad na životní prostředí.

S ohledem na závěry správních orgánů dospěl soud k závěru, že žalobní námitka je důvodná. Při kontrole dne 25. 8. 2011 inspekce sice učinila skutková zjištění ohledně nedostatečného odsátí zkoumaných kompresorů, během kontroly či v dalších fázích správního řízení ale nezjistila složení zbytkového oleje a ani nijak nedoložila tvrzený únik škodlivých plynů. Oba správní orgány prezentovaly, že na základě vlastních zjištění dospěly k závěru, že olej nebyl dostatečně odsátý a že obsahoval, resp. žalovaný uvádí, že mohl obsahovat, chladiva. Přitom závěry německých správních orgánů považovaly oba správní orgány toliko za prvotní indicii, na základě které byla zahájena u žalobce kontrola, a přiznávaly jim pouze podpůrnou roli. Ve skutečnosti ale inspekce a žalovaný bez příslušného dokazování tyto závěry německých orgánů, které se týkaly jiných kompresorů, resp. jiného kompresorového šrotu, převzaly a bez dalšího použily zejména při posuzování škodlivosti správního deliktu a určení výše pokuty. Inspekce se při posuzování materiální stránky deliktu již zcela zabývala riziky úniku regulovaných plynů do atmosféry namísto toho, aby se zabývala škodlivostí nedodržení závazných postupů; žalovaný potom tento postup potvrdil.

Jinými slovy, správní orgány správně stíhaly žalobce za skutek, který spočíval v porušení závazných postupů pro odsátí regulovaných látek a fluorovaných skleníkových plynů, jejichž součástí mělo být i řádné odsátí zbytkového oleje. Při ukládání trestu ale posuzovaly materiální stránku správního deliktu v kontextu neprokázaných následků skutku, konkrétně vycházely z domnělé přítomnosti chladiv ve zbytkovém oleji, z vypuštění zakázaných látek do atmosféry a poškozování ozonové vrstvy Země. Stejně tak správní orgány pochybily, pokud tímto způsobem odůvodnily i výši uložené pokuty. Škodlivosti protiprávního jednání žalobce a výše pokuty byly tak navzdory § 3 správního řádu postaveny na skutkových zjištěních, která nemají oporu ve správním spise. Pro větší názornost soud doplňuje, že pokud měly mít podklady německých orgánů pouze podpůrný význam k výsledkům kontroly inspekce, musela by ve věci přítomnosti chladiv a jejich úniku samostatně obstát i kontrolní zjištění inspekce bez ohledu na informace německých orgánů. Inspekce ale žádná taková zjištění ohledně přítomnosti látek v oleji či úniku plynů neučinila.

Žalobce poukazoval taktéž na to, že nebyl o kontrole provedené německými správními orgány informován, nebyl mu předložen protokol o této kontrole, dokument

Inspektions- Bericht Nr. 213662. ze dne 15. 8. 2011 založený ve správním spise vytvořila soukromá obchodní společnost, pročez jej nebylo možné použít jako důkaz, nadto inspekce dokument ani nepřeložila do českého jazyka.

Soud k prvním dvěma argumentům uvádí, že není v jeho pravomoci posuzovat správnost postupu cizozemských správních orgánů. Pokud žalobce tvrdí, že nebyl s tímto protokolem seznámen německými správními orgány, je jisté, že se s ním mohl nejpozději seznámit v době, kterou stanovila inspekce žalobci v usnesení ze dne 15. 11. 2011, č. j. ČIŽP/43/OOO/SR01/1112616.002/11/ZLZ, k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. V tomto usnesení byl protokol výslovně jmenován jako: *Měření plyných škodlivin provedené německými správními orgány*. Na druhou stranu se soud ztotožňuje se žalobcem, že tento protokol je pouze měřením soukromé společnosti. Jeho součástí jsou pouze metody a výsledky měření, ale v protokolu chybí zadavatel a další okolnosti případu. Soud proto postrádá ve správním spise tvrzené oznámení německého správního orgánu (Umweltbundesamt), který pravděpodobně nechal měření provést a zjištěné výsledky měření právně kvalifikoval. Ve správním spise je ale pouze oznámení ze dne 17. 8. 2011, č. j. 64766/ENV/11, Il144, Ministerstva životního prostředí adresované inspekci, že ministerstvo toto oznámení německého správního orgánu obdrželo.

Ačkoli k provedení důkazů je dle § 51 odst. 1 správního řádu možné použít všech důkazních prostředků a nelze se ztotožnit se žalobcem, že měření německými správními orgány je *a priori* vyloučeno, soud shledal samotný protokol za nedostatečný. Nelze z něho totiž vyčíst okolnosti případu a zcela chybí vývody německého správního orgánu. Zároveň tento protokol o měření nesplňoval kritéria, aby mohl být uznán veřejnou listinou (§ 53 odst. 3 a 4 správního řádu). Jednalo se tedy o soukromou listinu, které nesvědčila presumpce pravdivosti, a jako taková musela být kriticky zhodnocena jako jiné důkazy (§ 50 odst. 4 správního řádu), což ale správní orgány neučinily. Navíc, pokud inspekce chtěla z protokolu o měření vycházet, musela dodržet i procesní ustanovení o provádění důkazů (srov. § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu). Oproti tvrzení žalobce soud neshledal za překážku německé znění protokolu, protože provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 As 12/2014-60, č. 3239/2015 Sb. NSS). Žalobce přitom nerozporoval znění protokolu ve správním řízení.

Uvedené procesní vady při provádění a hodnocení tohoto důkazního prostředku však soud nepovažuje za takové, které samy o sobě mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí, protože jak plyne z výše uvedeného, tento důkazní prostředek není s to prokázat skutečnosti uváděné správními orgány ve vztahu k jimi postihovanému správnímu deliktu, tedy skutečnosti, že v kontrolovaných kompresorech byla ve zbytkovém oleji přítomna chladiva poškozující ozonovou vrstvu Země.

Žalobce také nesouhlasí s vymezenou dobou (období roku 2011 do dne 25. 8. 2011), po kterou měl protiprávně jednat; považuje ji za svévolně vymezenou. Soud k tomu uvádí, že je přirozené, že v případě určitých deliktů bývají správní orgány v důkazní nouzi ohledně přesného časového vymezení protiprávního jednání, což ale nebrání jeho projednání, pokud samotný skutek nebo jeho následky prokazatelné jsou. V posuzovaném případě je však zjevné, že správní delikt tak, jak je formulován ve výrokové části

rozhodnutí prvního stupně, je prokázán podklady obsaženými ve správním spisu z časového hlediska pouze v den kontroly 25. 8. 2011. Jinými slovy, správní spis neobsahuje žádné podklady, z nichž by bylo možné spolehlivě usoudit na širší časové určení správního deliktu, než je den kontroly v provozovně žalobce.

Závěrem se soud zabýval vytčeným opomenutým důkazem – znaleckým posudkem. Předně zdejší soud je názoru, že žádný důkaz neopomenul, neboť Nejvyšší správní soud pravděpodobně přehlédl, že ačkoli v žalobě ze dne 16. 3. 2012 navrhoval žalobce vyhotovení znaleckého posudku, během jednání dne 22. 10. 2014 se předsedkyně senátu po rekapitulaci správního spisu obou stran zeptala, zda po soudu chtějí, aby provedl nějaké důkazy. Obě strany ale dokazování nad rámec skutečností zjištěných ve správním řízení odmítly (srov. zvukový záznam z jednání ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3A 29/2012-108, v čase 14:40 až 15:22, kdy k dotazu předsedkyně senátu uvedl zástupce žalobce výslovně, že nad rámec obsahu správního spisu nenavrhoje provádění žádného dokazování). Soud se tak řídil výslovným projevem vůle stran neprovádět dokazování.

Jelikož soud zrušil rozhodnutí žalovaného bez jednání pro vady řízení, nebylo nutné se dále zabývat tímto důkazním návrhem žalobce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil z důvodu, že skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud přitom rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.). Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost (za soudní poplatky celkem tedy 8 000 Kč). Dále ji představují náklady na zastoupení advokátem za tyto úkony právní služby před 1. 1. 2013:

- příprava a převzetí zastoupení,
- podání žaloby,
- podání doplnění žaloby,

tedy celkem 3 úkony po 2 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2012] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem včetně 20% DPH se jedná o 8 640 Kč.

Dále náklady na zastoupení advokátem za tyto úkony právní služby od 1. 1. 2013:

- účast na ústním jednání,
- podání kasační stížnosti,

tedy celkem 2 úkony po 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) a g), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem včetně 21% DPH se jedná o 8 228 Kč.

Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 24 868 Kč (8 000 + 8 640 + 8 228).

Pro úplnost soud konstatuje, že nepřiznal náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku včetně soudního poplatku za tento návrh, neboť odkladný účinek žalobě přiznán nebyl, a proto se nejedná o náklady důvodně vynaložené.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.